

Indrukken

HOOFDREDACTEUR

„MIJN LEEFTIJD IS ALS NIETS VOOR U”

Nu wij ons neerzetten tot ons schriftelijk werk voor 1939, komt een woord uit Psalm 39 voor onze aandacht. Want bij een mijlpaal blikken wij altijd terug. En als wij nu het jaar 1938 overzien, valt onze aandacht op vele open plaatsen, omdat geliefde mede-geloovigen en menschen van beteekenis van ons zijn weggenomen.

In den betrekkelijk kleinen kring in Den Haag, waarmee ik meer intiem verbonden ben, moesten we in het afgelopen jaar een veertiental broeders en zusters missen. We verblijden ons voor die allen over de verlossing uit het leed, en het ingaan in de heerlijkheid. Maar voor ons, achterblijvenden, is het een groot gemis.

Wat zal echter het Nieuwe Jaar ons brengen? Zullen wij, die dit schrijven en lezen, aan het eind ervan elkaar nog kunnen begroeten? Het is wel goed, dat wij er op bedacht zijn, eensklaps te kunnen worden weggenomen. Neen, we behoeven niet bevreesd te zijn om te sterven, als we in Christus gelooven; want het is geen sterven — zooals Malan zoo schoon heeft gezegd — naar zijn God te gaan. En we behoeven er niet eens rekening mede te houden, dat wij sterven zullen; want als wij behooren tot de levend-overgeblevenen bij Christus' komst, — die naar Zijn belofte elk oogenblik kan plaats vinden, — dan sterven wij niet in eeuwigheid. Maar nochtans moeten wij ons leven zóó inrichten, dat wij elk oogenblik bereid zijn om te worden opgeroepen. Hetzij wij waken, — dat wil zeggen: hetzij wij leven, als Hij komt; hetzij wij slapen, — dat wil zeggen: als wij gestorven zijn: wij zullen gezamenlijk met Hem mogen leven. Door Jezus' dood is voor ons alles veranderd; want wie in Hem geloofd, zal leven, al ware hij ook gestorven; en wie bij Jezus' komst leeft en in Hem geloofd, zal niet sterven in eeuwigheid. (Joh. 11 : 25.) Omdat wij echter niet weten, wannéér het een of het ander geschieden zal, moeten wij luisteren naar het woord des Heeren: „Laat uw lendenen omgord zijn en de kaarsen brandende;” moeten wij bedenken, dat onze dagen een handbreed gesteld zijn, dat de mensch, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid is; moeten wij met den psalmist zeggen: „En nu wat verwacht ik, o Heere? Mijn hoop, die is op U!” (Ps. 39 : 6-8.)

Enkele menschen, die zijn heengegaan in het jaar, dat achter ons ligt, willen we hier gedenken. Een van de eersten was Ds C. Lindeboom, de bekende schrijver, de voorzitter van „Effatha” en „Vogelenzang.” Dan volgden: Anton H. Tierie te Amsterdam, de befaamde toonkunstenaar; H. Nieuwerkerke, oud-hoofd van de Charitable Societeits-school te Den Haag, wiens origineele pennevruchten zeer de aandacht hebben getrokken en menigeen gediend; Dr H. J. Lovink, die op landbouwgebied zooveel heeft tot stand gebracht, zoowel voor Nederland als voor Nederl.-Indië; Luitenant-generaal Ph. W. Weber, een echte vriend van militairen, met een eenvoudig hart voor Christus, die het ook menigmaal uitsprak, dat hij „Timotheüs” zoo waardeerde; Jan Veltman te Utrecht, die zooveel goede verhalen uit Vlaanderen heeft geschreven; A. Schlahmilch te Rotterdam, een pionier van het Christelijk Nijverheids-onderwijs; Mr C. Ridder van Rappard, Nederlandsch gezant te Berlijn, over wiens Christelijke levensopenbaring door Duitsche autoriteiten zulk een goed getuigenis werd gegeven; Mr J. Ae A. Lisman te Den Haag, die op het gebied van het Christelijk onderwijs veel heeft gedaan, en in zijn lichamelijk lijden op bijzondere wijze God heeft verheerlijkt; Prof. Dr A. H. de Hartog te Amsterdam, de

vermaarde apologeet en publicist, die met zooveel warmte heeft getuigd van den Christus Gods.

We hebben er maar enkelen uit de lange rij gegrepen en niemand genoemd van hen, die een plaats van beteekenis in ons land innamen en van wie wij niet de zekerheid hebben, dat zij in Christus geborgen waren. Een van de zulken — die den laatsten dag van het jaar stierf — willen we echter noemen. Het is de echtgenoot van de bekende dichteres Henriëtte Roland Holst, die j.l. Zaterdag stierf in zijn woning te Bloemendaal. Prof. R. N. Roland Holst was een van de grootste en veelzijdigste kunstenaars, een voorvechter der monumentale kunst, waardoor hij zich naam verwierf, een gevierd schrijver, schilder en teekenaar, die ook als paedagoog een grooten, duurzamen invloed heeft uitgeoefend.

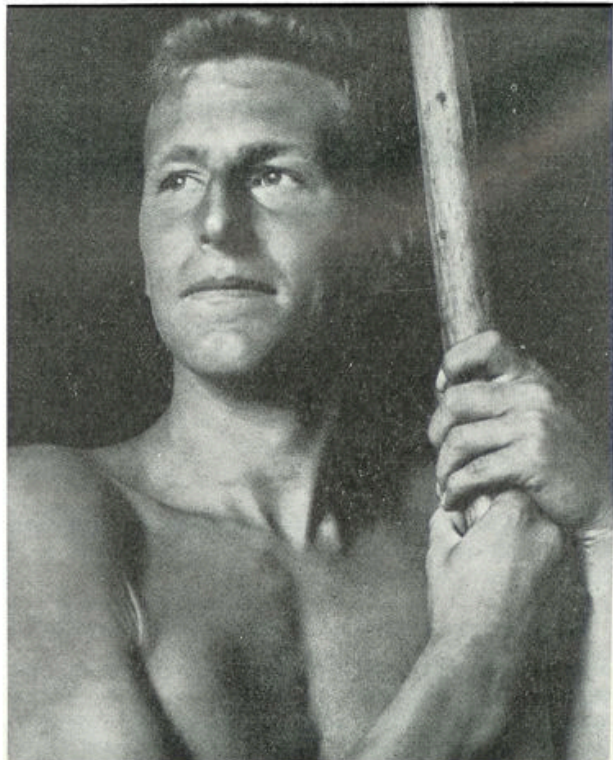
BANKSCHROEF

De werkman draait de bankschroef vaster aan en klemt het hout in de gesperde kaken en doet het onder sterke drukking kraken en dreigt met ondergang van zijn bestaan.

Dan vangt het schaven en polijsten aan, om er 't bedoelde werkstuk van te maken, dan zal hij weer de ijs'ren boeien slaken. Heeft nu het hout het doel van 't leed verstaan?

God klemt ons in de bankschroef van het lijden en perst, dat tranen ons in d' oogen staan en alle levenskansen ons ontglijden, wij and'ren om hun gunstig lot benijden. Tot, diep bewerkt, Gods Hand ons weer laat gaan Heeft onze ziel dan 't Godswerk onderscheiden?

H. W. A.

DE ARBEIDER